

Podivné dědictví

Napsal uživatel Wabi Ryvola
Čtvrtek, 26 Duben 2012 17:12

Vypadalo to docela věrohodně.

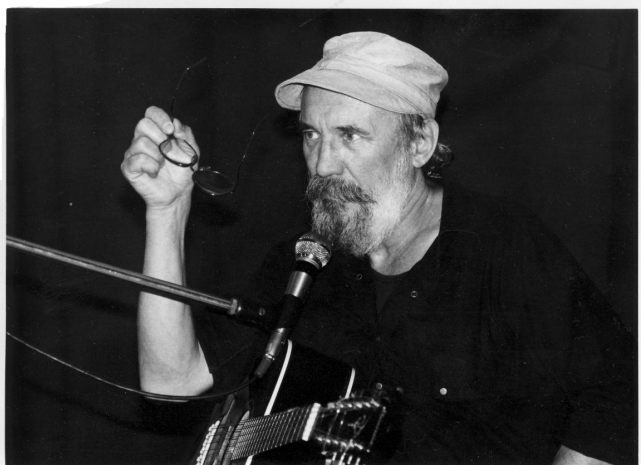
Šejba přišel ve čtvrtek na slezinu s rozzářenýma očima a pro něj v neobvyklém úboru - bílé silonce, kravatě a saku.

Byl nebezpečně krásný a otřesně sebevědomý.

"Hele, toho tady nepamatuju," vykvikne tím svým flažoletem Tyčka a přistrkuje mu úslužně židli ucukne.

"Bóže, takový primitivní fór! Kdy se vy chlapi už konečně oprostíte od podobných klukovin.

Věřte mi, je to trapná záležitost, když se vy mladí stále snažíte napodobovat svoje starší vzory. Myslím, že..."

To už Steve nevydržel. Až sem jsme s otevřenýma hubama sledovali, jak se Šejba zvedá ze země, oprašuje si nonšalantně ságo a při tom mluví a mluví, kecá nesmysly a při tom má pořád v očích tu záři, jako by vyhrál kuře v kole štěstí, ale co je moc, je moc - Steve vzal prostě čerstvou sklenici piva a fouk mu pěnu do ksichtu.

Kdepak, Šejba má dneska den, tomu nic zřejmě nevádí. Sedřel si z obličeje ty mikulášský cákance a pokračuje dál, jako by se nechumelilo...

"Myslím si totiž, že někteří mládenci zbytečně vystavují na obdiv svoji obhroublost, jako například Steve, aby tím dali najevo svoji mužnost, i když v jádru jsou to poctiví a čestní lidé. To je ale tak, že někteří..."

Podívali jsme se po sobě a zase zpátky na Šejbu. Mluvil a mluvil, v očích tu nadpozemskou záři. On byl vždycky divný, o to nic, ale nikdy mu to nejelo tak perfektně jako dneska.

"Platím!" zařval Pete a zamával Hradčanama.

"Ty někam deš?" přerušil v tu chvíli Šejba monolog a bezelstně se na Peteho usmál.

"Ale vzpomněl jsem si, že musím ještě králíkům na lígrus!"

"Neblbněte, kluci, já mám dneska fantastickou náladu. Co se stalo dneska vodpoledne, to je spíš sen než skutečnost!"

"Co je, dědil si?" povídá Steve.

Všichni jsme už dávno znali tuhleto Šejbovu slabůstku. Jak měl chvíli volnou, zavřel oči a snil o tom, jak se jednou ozve zvonek, do bytu vstoupí uhlazený pán s černou aktovkou, zeptá se ho na nacionále a pak rozloží po stole listiny.

"Jste šťastný muž, človče!" řekne ten pán a oznámí zkoprnělému Šejbovi, že zdědil obrovské jmění po strejdovi z Ameriky. A pak budou dlouho uvažovat, jak s tím vším naložit. Šejba tuhle myšlenku hýčkal a obrušoval k dokonalosti, měl už vlastně dávno všechno promyšlené.

"Budeš se divit, kamaráde, ale dědil!"

Zmrzly nám ksichty. Šejba se vítězoslavně rozhlédl a v očích pořád ten plamen, vysypal to od

Podivné dědictví

Napsal uživatel Wabi Ryvola
Čtvrtek, 26 Duben 2012 17:12

podlahy.

"Ležím dneska odpoledne na gauči, poslouchám Mahálii," (což může být docela dobře pravda, protože Mahálii Jackson prostě zbožňoval, to se vědělo), "najednou někdo zazvoní a tak du votevřít." (Tady udělal malou odmlku a prohlédl si nás, jako by nás v životě neviděl.)

"Kdo byste řekli, že tam stál?"

"No kdo," povídá Pete, "přece uhlazený pán s černou aktovkou."

"Jak to víš?" vypadl najednou z role Šejba, jako by nevěděl, že si z něj už dávno kvůli tomu utahujeme.

"Představte si, že tam venku stojí uhlazenej chlápek v klobouku, smekne a ptá se, jestli má tu čest s panem Pidrou."

"No se mnou, sakra," vyštěkne Šejba na naše schválně nechápavé obličejce.

"Tak řeknu že jo a pozvu ho dál a von vám má v ruce černou aktovku, sedne si ke stolku a povídá, jste šťastný muž, člověče!" a tak se pěkně na mě usměje a vytáhne z té aktovky nějaký listiny."

To už bylo na nás přece jen moc.

"Hele, Šejbo, tohle si nám už mockrát vyprávěl, nevzpomínáš si?" povídá nakvašené Tyčka.

"Já vím, hergot, ale copak za to můžu, že to bylo přesně tak? Myslíte si, že sem nevotevřel hubu a nemyslel nejdřív, že je to vod něj náká podbaba? Ale von ten chlápek vytáh náký lejstro a legitimoval se mi jako zástupce jedný právnícký kanceláře. A pak to na mě prostě rozbilil. Jestli prej si náhodou nevzpomínám na nějakýho strejdu Pidru a von na to, tak vám musím oznámit smutnou zprávu, že váš vzdálený příbuzný zemřel a vy jste jeho jediným, dědicem!" No já vám kec na židli proti němu a nevěděl co říct. Člověk si blbne hlavu všelijakejma chimérama a najednou po létech se vám stane přesně to, o čem jste snili. Byl jsem prostě pať."

S námi to bylo to samé.

"A co si jako to, co si zdědil?" ptá se ho Steve

"Vidíš, to je právě vono. Přesně takhle sem se zeptal já. Je to nějaká velká chalupa nahoře na severu, až u hranic a eště spousta jejich věcí. Ale prachy žádný."

"A víš aspoň, kde to je?"

"Jo, mám adresu a popis cesty. Ale v životě sem tam nebyl."

"To najdem, neboj se. Vemeš nás sebou, ne?"

"No já sem vás chtěl totiž dneska právě na to uvrtat, víš?"

A tak jsme se začali dohadovat, jak se tam vůbec dostaneme.

Lokálka dokodrcala na malé nádraží a my jsme vypadli přímo do rukou esembáka. Tvářil se, jako by potěšení bylo na jeho straně, ale na tuhle bodrost jsme dost citliví.

"Kampak, hoší? Na výlet?" a usilovně se uculoval.

"Ále, služebnictvo si vzalo volno, tak jsme si udělali malý piknik v přírodě, pane majore!"

Steve byl odjakživa na tyhle řeči vyšitej. Pro něj byl každý esenbák major a obyčejně se trefil přímo do živého.

"No nic, já jenom že jste kousek od hranice, tak žádný voloviny!"

"Spolehněte se, pane majore, my si jenom něco vyřídíme v jedný vesnici ohledně dědictví po předcích a upalujeme zase zpátky!"

Zůstal na nás koukat dost vyjeveně, jak jsme tak loudavě vyrazili pryč a vsadím se, že nás registroval s tím obligátním "hergot, sobota na krku a zase nějaký nepříjemnosti!" Ani nechtěl občanky a to je vlastně co říct.

Zapadli jsme po silnici do lesa a zem se po nás slehla. Měli jsme to dost vymyšlený. Byla tu nějaká turistická stezka, a tak jsme prostě šlapali po modré značce. Asi za hodinu nás ta cesta

vyplivla na kraj lesa a to už jsme viděli vesnici, vlastně hrst chalup, rozstříknutých po stráních, jako by to úmyslně narezíroval nějaký estét - prostě nádhera. Sešli jsme dolů úvozovou cestou a zeptali jsme se u jedné chalupy na cestu. Chlápek se na nás díval nedůvěřivě, ale řek, co jsme chtěli.

"Vidíte támhleten okraj lesa? Tak to je státní hranice. Pudete po týhle cestě až tam k tomu stromu a dáte se doleva jako k tomu lesu. Před ním uhnete a cesta vás dovede až tam."

A zase si nás tak nedůvěřivě prohlížel, jako by tipoval, co to může být zač, tihle vandráci, nebo chuligáni, nebo co to vlastně je. Poděkovali jsme velmi zdvořile a vyrazili.

Bože, to byl kraj!

Na každém kroku cedule s výstrahou, na každém druhém kupka sena a na každém třetím kroku Šejba zakop, jako obyčejně. Chovali jsme se k němu ovšem přiměřeně k jeho nynějšímu titulu - majitel realit a pán na chalupě u hranic.

Nejdřív jsme mysleli, že už jsme tam. Chyba! Byl to jen jakýsi lovčí zámeček někdejšího Von a něco k tomu, který si potom financáci předělali. Schůdky, kameny, jezírka a rezavé vodotrysky. Šli jsme dál.

Za zdí toho zámečku, který by okamžitě vyřešil bytové problémy každého z nás, se najednou objevilo obrovské údolí a uprostřed něho vysoká skála a na ní hrad. Jako v pohádce. Jenomže to bylo za ohradou, která znamenala hranici. A tak jsme jenom koukali a byli z toho celí netrpěliví. Po levé straně se na vršku vypínal nějaký obrovský objekt. Hranice i cesta vedla k němu. Zamířili jsme tam také a jak přicházíme blíž, povídá najednou Šejba - ježišmárjá, volové, to snad ani není možný. Ale bylo to tak. Na malé modré tabulce zářilo neposkvrněné číslo 41. Byli jsme na místě.

Tedy, abych nekecal, takhle zespoda to mělo asi šest pater. A to jsme viděli ještě různé věžičky, schody, pavlače, parkány, terasy, vzdušné chodby a vůbec, působilo to na první pohled dojmem bytelného hnízda trojnásobného vítěze sportky. Stáli jsme pod chalupou, kterou zdědil náš kamarád Šejba.

Nebyli jsme schopni slova. Vnikli jsme po jedněch z mnoha schodišť dovnitř toho babylonu a v tu ránu jsme se jeden druhému ztratili. Bylo to úplné bludiště chodeb, zákoutí, sálů (ale jakých sálů!), pokojů, pokojíků, kuchyní, kvelbů, schodišť a schodišťátek, prostě bludiště, naprosté bludiště. Bylo to tak obrovské, že jsme nedošli nikdo z nás ještě ani do prvního poschodí.

"Hele, Šejbo," povídá Pete, "co kdybys to nabídl Čedoku?"

A myslel to smrtelně vážně. Nevěděli jsme, co si o tom máme myslet. Zatím totiž všechny místnosti, kterými jsme prošli, byly sice čisté a uklizené, ale naprosto prázdné. Všechno jenom zavřené na kliku, parkety v sálech naleštěné, okna umytá, schody potažené koberci. A za okny hranice.

Slíbili jsme si, že se budeme držet pohromadě a vnikli jsme opět dovnitř, abychom to systematicky prozkoumali. Celá ta nádhera byla postavená na takovém skalním ostrohu, a tak měla ze všech stran jiný profil, jinou tvář. Procházeli jsme nesčetnými (později, když jsme o tom v hospodě zase mluvili, jsme došli k číslu ne menšímu než dvě stě) místnostmi, proplétali se tím barákem, jako Alenka v zemi za zrcadlem, bylo to na nás asi moc. A pak jsme došli až na půdu. "Votevři to!" povídá Šejba před okovanými vraty na konci úzkého schodiště.

Vzal jsem za kliku a docela lehounce otevřel ty dveře.

Byli jsme na půdě, kde by se nechal hrát fotbal tak normálně, jako na Spartě. Nekecám. Bylo to ovšem zase bludiště. Konečně jsme došli k malým dvířkům, která se nechtěla otevřít. Zkusili jsme zapáčit, ale nešlo to. Konečně Pete přišel se svazkem klíčů, který našel dole v přízemí a vzal s sebou a zkoušel jeden klíč po druhém. Ten poslední (zákon schválnosti zapracoval i

Podivné dědictví

Napsal uživatel Wabi Ryvola
Čtvrtek, 26 Duben 2012 17:12

tentokrát) se lehce protočil a před námi se otevřel tajemný prostor. Pomalu jsme se soukali dovnitř, zvykali si na tmu a když poslední z nás prolezl otvorem, dveře zaklaply a bylo po ptákách. Dolovali jsme okamžitě sirky a zapalovače a jak se tak točíme kolem dokola v té tmě, vidíme najednou v mihotavém plamínku zápalky nějaké dveře. Tak za ně někdo vezme, dveře se otevřou a my vyjdeme všichni ven, jako na provázku.

Poslyšte, vy mně to nebudete věřit.

Ale je to tak, my jsme to proto, že víme, jak by to dopadlo, ještě nikomu nevyprávěli - a myslíte si o tom co chcete.

Budete přesně tam, co my.

Za námi ty dveře zase zaklaply a my jsme všichni stáli na konci té příjezdové haly na hlavním nádraží v Praze. Vzadu za námi stály opřené o zeď naše usárny. Ty dveře tam v té hale jsou, můžete si je prohlédnout.

A to je vlastně všechno.

Nemám k tomu vůbec nic co dodat. _____

Wabi Ryvola

(Prokletá vůně hor, Avalon 2007)